Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

№18
30.08.2015

ІДЕЯ НАЦІЇ ДАРУЄ СВІТЛО ПЕРЕМОГИ

ЖИТТЯ БІЛЯ ФРОНТУ

ОБСТРІЛИ МАРІУПОЛЯ

АНАЛІЗ ПРИЧИН І МОДЕЛЬ ПОВЕДІНКИ ВОРОГА

Захищати цивільне населення, ставити на перше місце захист життя кожної людини — такою є місія Українських військових. Вони захищають схід України, прибуваючи з того ж таки сходу, із заходу, центру...

Звісно, є невеликий відсоток людей, які виявляють недовіру до Українських військових. Світогляд цих людей формувався роками — з вивчення викривленої московськими міфологемами історії в школі, з перегляду російських телепрограм, спілкування на роботі і вдома з адептами «русского мира»... Та правда очевидна й доступна — вона у фактах і беззаперечних матеріальних доказах.

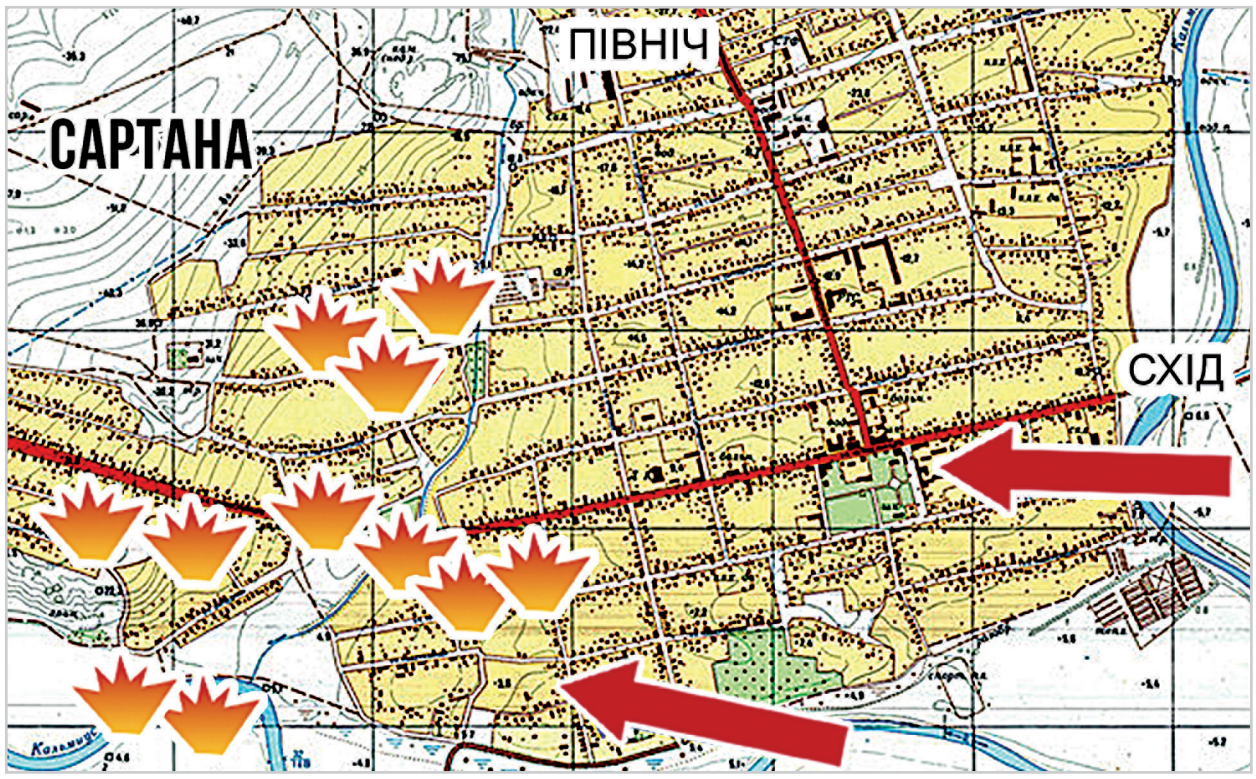

2 серпня в Маріуполі проходив мітинг проти демілітаризації Широкиного і проти наближення ворога до кордонів міста. Провладні кола вважали це питання не таким вже й серйозним. Справді, навіщо панікувати? Адже від Маріуполя до Широкиного аж 15 км. А вже 16 серпня війна знову прийшла до самого Маріуполя, забравши життя трьох мирних жителів. Серед поранених — дівчинка десяти років, якій ампутували стопу, її мати загинула під час обстрілу.

Вночі 16 серпня селище Сартана, яке адміністративно підпорядковується Ільїчівській райраді Маріуполя, накрило артилерійськими снарядами зі сторони Саханки. Після обстрілу було досліджено 11 воронок, що лишилися від влучань снарядів 122 або 152 калібру, які були випущені зі сходу — території, підконтрольної бойовикам «ДНР». Внаслідок цього пошкоджено 52 будинки. П'ять — зруйновано. Газопровід, водопровід і лінії електропередач також пошкоджено.

Місцева жителька пані Олена розповідає:

— *Путин выступал в Крыму и сказал, что Донбасс мы не оставим, будем помогать. А у меня, если честно, такой вопрос: жалеешь ты русскоязычное население, хочешь ему помочь — а что это за помощь садистская? К десяти тысячам подбирается число погибших, больше миллиона — беженцы русскоязычные.*

Серед тих, хто все ще частково або повністю знаходиться під впливом ворожої московської пропаганди, це питання звучить дедалі частіше. Адже захищаючи, не вбивають. Не забирають землю, не руйнують цілі міста.

Бойовики не випадково нанесли удар по території, де немає базувань Українських військових. Вони вкотре намагалися викликати підозри у місцевих жителів щодо винуватості в обстрілі Українських військових та приховати власну причетність. Таким кривавим способом вони прагнуть спровокувати внутрішню боротьбу в нашій країні. Та у них це вкотре не вийшло. Кожен удар ворога лише більше консолідує нас в єдиному бажанні давати відсіч кожному, хто має на меті зашкодити нам.

На схемі зображено напрямок обстрілу Сартани (схід). Наочно продемонстровано різницю між кутом зустрічі з ціллю снаряду та міни. Вирахувано ймовірний напрямок стрільби та ймовірний район позицій САУ. Окремий ґрунтовний аналіз провів прес-центр Сектора «М».

Обстріл Сартани має ряд спільних рис із обстрілом 24 січня 2015 року житлового масиву «Східний» міста Маріуполь, внаслідок якого загинула 31 людина і понад сто осіб отримало поранення.

Прямі влучання «Градами» зафіксовано на вул. Київській, між школами № 5 і № 69, в районі Київського ринку. Під час обстрілу горіли машини, будівлі, вилітали шибки з вікон. Саме після цього на вікнах багатьох маріупольців з'явилися хрести зі скотчу, що не дадуть в разі обстрілу склу вилетіти та поранити людину. Тепер це — постійні нагадування про життя в небезпеці. Згодом СБУ підтвердило, що операцією командував російський військовий.

За дві години після обстрілу фотограф Євген Сосновський був на місці трагедії з єдиною метою — переконатися на власні очі, звідки й від кого прийшли смерть і руйнування.

Обидва обстріли були здійснені після проведення масових мітингів. 17 січня 2015 року — мітинг пам'яті загиблих на сході України в результаті військового конфлікту.

Фото та аналіз Євгена Сосновського. Вул. Олімпійська, 161. Сліди уламків на стіні чітко вказують напрямок прильоту снаряду. Площина розльоту уламків під час вибуху є приблизно перпендикулярною до напрямку снаряду під час вибуху. Співставивши це фото з розташуванням будинку на мапі, маємо напрямок прильоту снаряду зі сходу.

2 серпня 2015 року — мітинг проти демілітаризації Широкиного.

Зрозуміло, що РФ відчуває загрозу, спостерігаючи такі прояви патріотизму та об'єднання громадян Маріуполя. Після масових мітингів, які висвітлюються Українськими та закордонними ЗМІ, проросійські бойовики намагаються залякати місцевих жителів, спровокувати недовіру до Український військ, аби завадити повторенню подібних заходів.

Знаковим є те, що обстріли бойовиками мирного населення здійснювалися в датах, наближених до значних державних свят:

22 січня — День Соборності України. 24 серпня — День Незалежності України.

Міжнародні спостерігачі за ситуацією в Україні робили публічні заяви з наданням доказів про вину бойовиків в обстрілах мирного населення.

Після обох обстрілів були виявлені аудіозаписи переговорів терористів, в яких повідомлялося, що обстріли житлових будинків були ненавмисними.

Після того, як фахівцями було досліджено та фактологічно доведено безпосередню участь терористів в обстрілах, тут-таки з'являлися аудіозаписи, які свідчили про «помилку» бойовиків. Оприлюднюючи подібні записи, терористи намагалися виправдати власні дії перед світовою спільнотою, аргументуючи тим, що їх на обстріли спровокували Українські військові.

Обстріли Маріуполя почалися з укладання Мінських угод.

Провокування ескалації конфлікту ставить під загрозу дію Мінських угод. Тож терористам вигідно наносити удари, які руйнують будинки та вбивають людей, щоб рано чи пізно Українські бійці не витримали і відповіли ударом на удар. Це розв'яже руки московським бойовикам для ведення наступальних операцій.

Для України втрата Маріуполя буде колосальним ударом, це означатиме загрозу її цілісності в той час, як для РФ неможливість захопити Маріуполь означає програш всієї війни.

Доведення винуватості бойовиків нічого не означає для євроспільноти, адже після кожного обстрілу міжнародні комісії визнають представників проросійських бойовиків винними. Втім, порушення «мінських угод» з їх сторони не фіксують.

Ударами, подібними до 24 січня і 16 серпня 2015 року, Москва намагається підірвати підтримку місцевим населенням Українських військових. Це їй потрібно для підготовки ґрунту для військової операції із захоплення Маріуполя. Влада в Україні створює обставини, за яких така діяльність стає можливою. Та все Українське суспільство, серед якого й жителі Маріуполя, демонструє, що шанси реалізувати цей сценарій — мінімальні, адже Українська Нація єдина в прагненні зупинити та знищити ворога.

Нава

ПРИХОВАНА ДІЙСНІСТЬ

СИСТЕМА

ПРОТИ СПРАВЕДЛИВОСТІ

На війні добре. Приємне товариство добровольців. Тих, хто свідомо прийшов сюди, відчувши себе зобов'язаним своїй Нації життям. Під час ротаційної відпустки мені довелось почути жахливу історію з тилу — звідти, де чимало людей ігнорують нашу війну за свободу, а деякі мають з неї зиск, будучи справжніми диверсантами. Прекрасним серпневим ранком в одній з аптек Дніпропетровщини жінка років п'ятидесяти розповідала фармацевту про свого сина, який брав участь у подіях на Майдані взимку 2013/2014 років.

— *Он защищал Дом профсоюзов. Как им было нелегко! На них нападала толпа разъярённых людей с оружием. Но Сережа выстоял. Как все закончилось, пришлось поехать в Росию — на них организовали настоящую охоту. Пробыл там несколько месяцев, но потом пришлось вернуться. Мало платили там.*

Жінка із непідробною гордістю говорила про те, що син після злочинної служби у лавах «Беркуту» та переховування в РФ пішов... воювати в Українську армію. Очевидно, він відчув, що нинішній режим не збирається переслідувати таких, як він, а навпаки — буде заохочувати їх лояльність до себе.

— *Делать было нечего, а там и содержали, и зарплата была. Пошел воевать. И там несколько месяцев пробыл. Пару раз приезжал. Не так все хорошо, как он расчитывал, но скоро он получит «Участника войны» и будем подавать на получение квартиры. Я все документы подготовила уже. Он же военный, ему положено. Он уже уволился с армии, сейчас в Крыму работает.*

Відсутність справедливості, покарань за злочини «правоохоронців» на Майдані, контролю з боку продажних МВС та СБУ породило цілий клас подібних членів нашого суспільства. «Ви не люди» — все, що вирвалось у їх сторону, перед тим, як нестерпне бажання не бути поруч змусило швидко піти.

Злочинці серед нас. Вони убивали нас, патріотів і націоналістів. Вони ховались від нас, як щурі в часи народного гніву, після чого повернулись… за винагородою.

Україна в лапах злочинців. Вони формують політичну систему, яка не передбачає правосуддя й справедливості, а існує в інтересах Сєрьожи, який, по суті, не відрізняється від тих, хто керує нашою державою. Їхній інтерес — винятково матеріальний. Ідеалів нації, державних інтересів і мистецтва політики для них не існує. Такі недолюдки — саме ті, в інтересах кого нинішній державний механізм існує. Саме такого ґатунку виродками він керується.

Здається, наша політична верхівка (аж ніяк не еліта), що затискає Українську націю у лещатах державних механізмів, є знеособленою? Вона має конкретні прізвища кількох десятків тих, хто формує режим у нашій країні. Вже давно час наповнити Український політикум дійсною політичною елітою націоналістів. Коли це станеться — залежить від нас.

Вирій

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

Професор політології Олексій Гарань:

«Успішна Україна може стати прикладом для Росії»

Нещодавно полк «Азов» відвідав професор політології Києво-Могилянської Академії Олексій Гарань. Нам вдалось поспілкуватись з гостем на тему його аналізу сьогоднішньої ситуації на Сході та про майбутнє України.

— Які, на Вашу думку, були передумови війни з РФ?

— Люди, що називають себе націоналістами, казали: «зіткнення з Росією неминуче». Але основна думка була іншою. І в Україні, і за кордоном ніхто не очікував, що Росія вдасться до безпосередньої війни. Раціонально Путін не мав на це йти. Бо це дуже шкодить інтересам Росії. Адже така ситуація ставить країну в ізоляцію та створює їй чимало проблем.

Та що там казати, проблеми, до того ж дуже великі, Росія собі вже створила.

Тому, виходячи з раціональних аргументів, цього не мало відбутись.

Ідеологія Росії має на меті утримання України. Крім того, є велике бажання покарати нашу країну за два Майдани. Майдан став психологічним фактором, що зіграв дуже важливу роль і став поразкою Путіна.

— Крім Путіна, є правляча еліта Росії. Чому вона мовчить?

— Кремлівська еліта не може зрозуміти Україну і того, що в ній відбувається. Для них це наступ НАТО до кордонів Росії та втручання ЦРУ в державні справи України. Вони в це вірять.

Успішна Україна може стати прикладом для Росії. Росіянам легко це побачити. І виходить так, що люди говорять російською мовою і бажають жити в Україні. В тій Україні, яка обирає інший, відмінний від Росії, шлях розвитку.

— Чи можливий варіант Майдану в Росії?

— Говорити про російський майдан дуже складно. Бо саме російське суспільство дає себе обманювати месіанськими закликами. Це виглядає якось так: «Хай ми будемо без штанів, але з ядерними ракетами і нехай нас всі бояться».

— Чим була вмотивована анексія Криму?

— Одна з причин — підняти внутрішній рейтинг діючого президента. Традиційний російський месіанізм дав своє. Рейтинги Путіна підскочили. До анексії Криму вони падали, після окупації півострова — різке зростання.

— Як нині виглядає можливість звільнити Донецьк?

— З того, що я бачу у добровольчих батальйонах, в армії та різних аналітичних доповідях, можна зробити висновок — звільнити Донецьк у сьогоднішній ситуації буде дуже важко.

Путін готовий на кожного нашого бійця кинути у бій десять своїх найманців: бурятів, чеченців, осетинів і т. п. Він приховує всі існуючі втрати.

Для Путіна люди — це гарматне м'ясо і він може постійно посилати його у бій.

Для нас же загибель кожного нашого воїна є трагедією. І ніхто не приховує втрати. Вся країна про це знає, бо у нас є свобода.

Ми повинні використати приклад Хорватії. Тоді хорвати зібрали всі сили, дочекались слушного моменту, коли Сербія стала дуже слабкою, і за 3-4 дні звільнили окуповані сербами території, які ті називали «Республіка Сербська Крайна». Наша мета на даний час — створити сильну армію, яка зможе за короткий час виконати поставлену задачу.

— Чи можливий розвиток країни під час псевдоперемир'я?

— Розглянемо перемир'я в Придністров'ї. Там не стріляють. Молдова не може звільнити Придністров'я, там стоїть 14-та російська армія. Але наявність цього Придністров'я не завадила Молдові отримати безвізовий режим та підписати асоціацію з ЄС. Ще один приклад — Корея. Там перемир'я було підписано після Другої світової війни. Досі миру там нема. Але це не завадило Південній Кореї стати і розвиненою країною. Ще є Японія. У 1951-му році вона підписала зі всіма країнами світу мирний договір, а з Росією договір і до сьогодні не підписаний.

Тому, якщо нам вдасться припинити бойові дії, ми зможемо виграти час, який нам потрібен. Путін намагається все це зірвати. Для нього дуже важливо щоб економіка України не працювала і на лінії фронту постійно йшли зіткнення.

— Але ж не всі позитивно сприймають «заморожування» конфлікту...

— Теза про «заморожування» конфлікту є дуже непопулярною, особливо серед бійців. Хоча коли з ними починаєш говорити раціональними аргументами, то дехто починає це сприймати.

— Наскільки важливе для Війська просте спілкування з цивільним населенням?

Олексій Гарань

— Це дуже важливо. «Азов» змінив ситуацію в Маріуполі. Дуже добре, що зараз іде робота з населенням. Рік тому я з «Донбасом» зайшов у Лисичанськ.

Для місцевих було неймовірним шоком, що хлопці розмовляли російською, допомагали місцевим та поводились спокійно й доброзичливо.

Нещодавно бачив азовців, які спокійно та без перешкод спілкуються з маріупольцями. Бійці зі зброєю, та це не викликає якихось проблем чи недовіри. Таке спілкування є неймовірно важливим.

Нава, Журналій

ПОЛІТИКА І СУСПІЛЬСТВО

МАЙБУТНЄ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА:

МОБІЛІЗАЦІЯ ЧИ КОНТРАКТ

З початком московської агресії в Україні було оголошено часткову мобілізацію. Потрібно було збільшити чисельність армії, розгорнути її до штатів військового часу. На хвилі патріотичного підйому у військкоматах на початку весни 2014 року вишикувались величезні черги добровольців, які хотіли стати на захист Батьківщини. На жаль, війна затягнулась і вже триває майже півтора року. За цей час було проведено 6 хвиль часткової мобілізації. Різниця між першою та шостою хвилею дуже велика — якщо першу було виконано швидко й у повному обсязі, то остання затягнулась і виконана лише на 60 %.

Досвід найпотужніших держав говорить лише про одне — армія має бути професійною та контрактною. Таке військо краще за призовне за всіма параметрами. Воно вмотивоване. Люди приходять туди добровільно й сумлінно виконують свою роботу. Саме в ідейності та бажанні служити Батьківщині полягає один із секретів успіху армії.

Типовий приклад — це добровольчий рух, який виник на початку весни 2014 року. Саме добровольці почали першими атакувати ворога. Вони звільнили перше місто в цій війні. Патріоти не мали гарного озброєння, бронетехніки та артилерії. Але у них було бажання захистити Україну від ворога, і вони самовіддано воювали. Саме ці перші перемоги показали, що ворога можна перемагати. За цей час добровольчий рух значно розширився та зміцнів.

Через добровольчий рух пройшло багато людей, які здобули безцінний досвід ведення бойових дій. Саме добровольці-націоналісти мають стати основою майбутньої армії, адже вони не тільки гарні воїни, а і віддані поборники Української ідеї. Зараз у нас є унікальний шанс вибудувати одну з найпотужніших армій у світі, бо мало де є така кількість комбатантів. Але влада думає інакше. Замість всебічного сприяння добровольчому руху він всіляко дискредитується. Дійшло до того, що добровольців взагалі відвели з лінії зіткнення.

Мабуть, ми перша країна у світі, де влада робить все не для перемоги, а для поразки. Чиновники у високих кабінетах стверджують, що все впирається у брак фінансування. Контрактна армія — задоволення не з дешевих. І на неї дійсно потрібні кошти. На достойну оплату військовим, на нову техніку, форму, паливо тощо. Але можновладці чомусь знаходять гроші на міліцію, прокуратуру, суди. Можливо, варто переглянути держбюджет? Чи, може, звернути увагу на статки одіозних олігархів, які підтримували сепаратизм? Можливо, треба зупинити розкрадання бюджетних коштів? Гроші знайти — не проблема, все впирається в бажання державних мужів та політичні ігрища навколо Збройних сил.

Деякі «експерти» говорять, що в умовах тотальної війни проти Росії невеликої контрактної армії буде недостатньо. Вони стверджують, що при повномасштабному вторгненні ворога захистити нас може лише повна мобілізація. А для того, щоб у нас був готовий мобілізаційний резерв, потрібна строкова служба. В теорії вони говорять все правильно, але практика показує інше. Строкова служба не дає навіть найелементарніших азів військової науки. Відповідно, такий у нас і мобілізаційний резерв, який за час служби і з автомата не стріляв…

На випадок повномасштабного вторгнення нам потрібно створювати систему територіальної оборони. Основа цієї системи — це право на вільне володіння зброєю та народна міліція. Неможливо напасти на країну, де весь народ за пару годин перетворюється на військо. Така система застосовується в Швейцарії. Саме тому ця країна вціліла під час I та II Світових воєн, бо ворог побоявся напасти на державу, де у кожного вдома зброя. Народ має здобувати навички володіння зброєю під час строкової служби. Але не варто плутати нашу так звану «службу» з нормальним вивченням військової справи. У нашій країні неправильна сама постановка питання. Служба називається повинністю. Так, це обов'язок, але ні в якому випадку не повинність, тим паче примусова. Коли суспільство довіряє громадянину зброю, то це може бути лише нагородою, а не покаранням. Тому навіть строкова служба може бути лише добровільною.

З економічної точки зору це правильно. Навіщо нам одягати, екіпірувати, давати зброю та навчати людей, які цього не хочуть? Чи не краще ці кошти дати тим, хто дійсно прагне захищати країну? Можливо, треба створити нормальні умови служби для солдат? Військовий служить на благо держави, сприяє зміцненню її обороноздатності. Це — важка робота, яка має обов'язково оплачуватись. Має бути гарна зарплата, нормальний графік, вихідні, соціальні гарантії. З людським ставленням до солдата охочих стати на захист Вітчизни стане набагато більше.

Треба підвищувати престижність військової служби, створювати армії позитивний імідж. Зразком для побудови нашої армії мають стати збройні сили Швейцарії та Ізраїлю. У першої країни давня історія розбудови народного війська, а інша постійно воює з агресивними сусідами, які переважають її чисельністю та ресурсами. Саме змішана система комплектування армії (професійне потужне військо швидкого реагування та система територіальної оборони на основі народної міліції) ідеально підходить нашій державі.

Отже, назріла нагальна потреба в модернізації армії. Один з її ключових аспектів — це перехід на контрактну, тобто професійну основу. Призов до армії та мобілізація мають слугувати підвищенню обороноздатності, а не бути інструментом в ігрищах політиканів. Потрібна радикальна перебудова країни, адже без успішної та багатої держави неможливо побудувати сучасну армію. Військо має бути професійним, добровільним та вмотивованим. Армія — поза політикою, вона не предмет політичних торгів і має служити лише Нації. Тільки професійна армія породить нову національну еліту й стане гарантом безпеки країни та стабільності в державі.

Миргородець

ЖИТТЯ НА ВІЙНІ

Начальник медичної служби Телець:

«Всякий, хто гарно робить свою роботу — потенційний націоналіст»

Телець — начальник медичної служби «Азову». Цей підрозділ — надважливий, адже збереження життя бійця є пріоритетом. Після початку війни Телець пішов до «Азову», і, будучи лікарем за фахом, згодом очолив медичну службу. Він з Луганська, в минулому бізнесмен, зараз рятує життя на фронті. За чашкою кави у редакції фронтового часопису «Чорне Сонце» начмед Телець поділився думками про свою роботу, війну та долю України.

Друг Телець справляє враження бувалої людини. Він брав участь у звільненні Маріуполя та Мар'їнки. Також був в Іловайському, а до недавнього часу працював зі своєю бригадою у Широкиному. Коли Телець згадує початок війни, він говорить про неймовірну удачу, яка сприяла «Азову». При значній перевазі ворога в кількості та озброєнні наші побратими звільняли місто за містом. Вони не мали потужної зброї, але мали Ідею.

— *Коли я зараз згадую події минулого року, то я не знаю, як ми могли воювати.*

Ми були із кількома одиницями стрілецької зброї, ножами та арматурою. При цьому ми ще штурмували Маріуполь і Мар'їнку!

Дивом, чисто на інтуїції та везінні, наша група воювала, і воювала дуже гарно. Нас тоді було небагато, людей сто, але ми таке робили! У порівнянні з тим, що було у 2014 році, зараз на фронті не війна, — пригадує він.

На фронтах знадобились знання Тельця. За фаховою освітою він медик, і тому мусив взяти на себе роботу з надання першої допомоги пораненим та їх евакуації. Було сформовано медичну службу. Вона врятувала багатьох бійців, адже ці хлопці не бояться лізти в найбільше пекло. Робота ця важка й небезпечна, а також морально виснажлива. Але розуміння важливості цієї справи надає Тельцю сил.

— *Основний характер поранень у війні на Донбасі — уламковий. Також поширені поранення від снайперського вогню. Снайпери використовують цинічну методику.*

Вони не стріляють на ураження, а намагаються нанести тяжкі травми.

Не вбити, а покалічити людину. При пораненні бійця від вогню снайпера для його евакуації відволікаються бійці, а потім держава витрачає ресурси на його лікування та утримання. Головна задача — це вивести з бою якомога більше солдат та завдати матеріальних втрат. Так само працюють протипіхотні міни — вони калічать, а не вбивають.

Я уже звик спокійно ставитись до своєї роботи. Звичайно, дуже шкода хлопців. Але на війні неможливо без жертв. А як інакше? Чи ті люди, які прийшли сюди, розраховували на щось інше? Може на те, що треба просто сидіти в бліндажах, потім отримати гарну зарплату й статус учасника бойових дій, а на ротації ходити у формі та вихвалятись подвигами? Так не буває, це війна. У своє медичне відділення я набираю лише добровольців.

Якщо людина боїться бою, або навпаки, дуже туди рветься, то вона нам не підходить.

Начальник медичної служби полку «Азов» Телець біля легендарного реанімобиля «Укропчик», який брав участь у чисельних бойових операціях

Медик має володіти холодним розумом і діяти швидко, — пояснює Телець.

Начмед Телець вважає, що війна згуртувала Українську Націю. Постав вибір: організуватись і дати ворогу відсіч, або загинути. Він думає, що поки на фронті йдуть бої, цивільні громадяни мають докладати максимум зусиль для змін в країні, щоб наблизити перемогу. Головний шлях до оновлення України — це самоорганізація та досконале виконання своєї роботи.

— *Люди постійно говорять про якісь зміни. Але які можуть бути зміни за півтора року, коли у нас в країні 23 роки нічого не робилось для цих змін!*

Всі ці роки вибудовувалась жахлива система, яка вважала Українців за худобу та рабів.

За короткий час цю систему не зламати. За бажання можна, звичайно, але тоді рівень насилля перевищить усі допустимі межі. Я не нахвалюю владу, вона мало чим відрізняється від попередників. Тому наш єдиний вихід — це самоорганізація. Полк «Азов» — типовий приклад такої самоорганізації.

Ми з купки ентузіастів виросли до повноцінного полку з танками та артилерією.

Треба бути творцем своєї долі! До цих буремних подій я мав власний бізнес, займався питаннями світла та енергетики. Але я взяв і просто поїхав, незважаючи ні на що.

Будинок мій рознесло «Градом», сім'я в мене поза зоною бойових дій. В мене там нічого не залишилось.

І я не скаржусь, а просто роблю свою справу, — розповідає Телець.

Коли говорять про характер цієї війни, про її раптовість та неочікуваність, то друг Телець сильно дивується. За його словами, всі мислячі люди розуміли, що війна рано чи пізно буде. Особливо чітко це розуміли адекватні жителі Донбасу, коли бачили суть того злочинного режиму, який роками там народжувався та потім розповзався по всій Україні.

Політика Кремля стосовно сусідніх країн також свідчила про те, що війна з московитами рано чи пізно буде. Та й політика попередніх урядів з роззброєння Української армії не сприяла підвищенню обороноздатності країни.

— *В мене було передчуття цієї війни. 23 роки ми жили тихо й мирно, в той час як скрізь ішли війни. Ми здобули незалежність, але незалежності без війни не буває. Це була просто назва, яка нічого із собою не несла.*

Але все-таки ці трагічні події сприяють пробудженню народу.

Система, яка сформувалась у нашій країні, була жахливою, але в той же час влаштовувала всіх. Наприклад, всі скаржаться на міліцію. Проте в той же час люди при певних проблемах з радістю дадуть хабар, щоб уникнути кари за злочин. Зрозуміло, що так тривати вічно не могло.

Телець вважає себе націоналістом. Хоча до війни він і не був у складі націоналістичних організацій, але за своїми переконанням він виявився націоналістом. В полку «Азов» Телець знайшов побратимів, які поділяють його світогляд. Вони врятували його життя, визволивши з полону. Тоді він зрозумів, що таке справжнє побратимство. На його думку, тільки націоналізм може привести Україну до перемоги й процвітання, адже це єдина ідеологія, яка ставить національні інтереси понад усе.

— *Всі країни займались активним поширенням націоналізму, крім України. Ми мусили також рано чи пізно до цього прийти. Для мене націоналізм — не лише теоретична штука. Якщо чесно, я виходець з Луганська, і до вступу до полку «Азов» не дуже розбирався в оцих хитросплетіннях правих рухів.*

Але, як виявилося, за своїм світоглядом я і є типовим націоналістом!

Треба дивитись ширше — націоналізм має бути дієвим. Якщо ти патологічно бідний, ти не націоналіст, бо нічим не можеш допомогти державі. Поганий воїн — також не націоналіст, бо не можеш захистити державу. Всякий, хто гарно робить свою роботу — потенційний націоналіст.

Друг Телець вважає, що у нас немає іншого виходу, о крім перемоги. Затягування конфлікту приведе лише до виснаження нашої країни. Треба діяти рішуче й водночас мудро. Від перемоги багато що залежить. Саме перемога має стати загальним рушієм оновлення України. Бійці «Азова» воюють не лише за звільнення нашої землі від окупантів, а і за реальні зміни. Тому за боями не варто забувати і про майбутнє Нації.

— *Наш ворог — кадрові російські військові та місцеві маргінали. Це соціальне дно, яке взяло в руки зброю та почало грабувати й вбивати. По їхніх обличчях видно, що це за люди. Вони просто піддались впливу пропаганди.*

Це — уламок московитства, який опинився на нашій землі, і ми з ним воюємо.

Вони — виродки і цим пишаються! Про що з такими людьми можна домовлятись?

Треба найближчим часом вирішувати проблему Донбасу. Ми або повертаємо його силою, або віддаємо.

Втягування в позиційні бої — найбільш негативний варіант для нас. Війна висить на економіці країни і не дає нам нормально розвиватись. Під прикриттям війни влада тягне гроші з власного народу та інших країн, але реформи не проводить. На все одне виправдання — війна, війна, війна! Тому війну треба закінчувати швидко, лише перемогою!

Вирій, Миргородець

ОКУПАЦІЯ

ХРОНИКА ВТОРЖЕНИЯ

ПРОТИВОСТОЯНИЕ КРЫМСКИХ ПАТРИОТОВ ЗАХВАТУ ПОЛУОСТРОВА

Мы ведем войну, войну против России. Не мы её начали, но в наших силах её завершить, и сделать это достойно. Мало кто знает, что уже в первые дни вторжения в Крыму были люди, которые готовы были сопротивляться оккупанту до конца. Некоторые из них служат в добровольческих батальонах, другие попали в тюрьму или были похищены и пропали без вести той злосчастной весной. В память о погибших и брошенных в тюрьмы крымских патриотах Украины я хочу рассказать вам, как все начиналось.

В конце января отношение крымских властей к революции выплеснулось на рекламные площади. Они были заклеены белой бумагой, на которой в перечеркнутом красном круге была изображена фигура, метающая «коктейль Молотова». Незамысловатая надпись гласила — «Stop Майдан!». Сознание крымчан начало подвергаться все большему давлению.

20 февраля Майдан пролился рекой крови и огня. Наглотавшийся копоти Киев смотрел на финальную драму этой зимы. «Беркут» отступил из центра Киева и Янукович уже паковал золото и пиджаки, ожидая вертолёта.

О происходящем в Киеве в Крыму люди говорили вполголоса. Люди ждали худшего. Совковый разум порождал бандеровских демонов, которые уже летели на всех парах в Крым. Шепот заставил людей стать в очереди к банкоматам и в магазинах за тушенкой. Слухи рисовали в сознании крымчан автобусы с «Правым сектором», стоящие под Симферополем.

Громко говорили о мертвых. В эти дни симферопольские чиновники отложили свои важные дела, чтобы собраться на панихиду по трем сотрудникам «Беркута», погибшим на Майдане от рук «незаконных националистических формирований». Примерно так в Крыму именовались силы Революции.

22 февраля утром я был на работе в университете. Солнечный февральский день стал временем новостей. Мама уже успела сообщить мне о том, что Януковича никто не может найти. В университете я встретился с Олегом Криворучко — моим знакомым, который учился у нас заочно. Мое известие о пропаже первого лица страны он воспринял с удовлетворительной иронией и сказал мне, что завтра в центре города, возле Верховной Рады Крыма будет формироваться «ополчение». На мой вопрос, за какую политическую силу выступает это ополчение, Олег ответил, что ополчение «ни за кого, за народ».

Всем было понятно, что это конец противостояния, что Революция победила. Но как воспользоваться плодами победы в Крыму? Вот в чем вопрос… Мало кто знал, что на Майдане стояли и гибли крымчане, пытаясь реабилитировать Крым в лице Украины и мира. В этот же день вечером я узнал, что завтра с утра состоится панихида по погибшим на Майдане крымчанам, после чего на площади Ленина будет митинг Меджлиса. Здесь же должен был осуществляться набор в «ополчение». Я удивился совпадению места двух, явно враждебных друг другу мероприятий, но желание сходить не пропало.

Утро воскресенья 23 февраля было ясным. Закончилась служба, толпа в несколько сотен человек вытянулась в колонну и пошла в сторону площади Ленина. По дороге молодежь стала надевать маски, кричать «Слава Украине! — Героям слава!». Громко возвещая о своем присутствии мы подошли к Совету Министров. На площади люди с крымско-татарскими флагами приветствуют нас возгласами и аплодиментами. Любителей России не видно.

Один знакомый сообщил мне, что митинг, на котором должно было создаваться ополчение, проходит под Верховным Советом Крыма. Я тогда впервые услышал это определение — «ватник». Ёмко и четко он сводил воедино всех любителей СССР/России, всех участников антимайдана и сепаратистов. Враг был определён и назван. Враг — это ватник!

Настроение приподнятое, все осознают значимость момента. Сегодня Революция, победившая в Киеве, может победить и в Крыму. Митинг начинается. Выступают поочередно лидеры Меджлиса и крымской проукраинской общественности. Рефат Чубаров пообещал убрать Ленина и переименовать площадь. Властям был дан ультиматум провести люстрацию чиновников в течение десяти дней. Во время митинга небольшая толпа проросийских активистов пытается начать драку с митингующими. Их пыл быстро остужают. Немного позже я узнал, что грузовик с автокраном уже стоял возле площади и лишь большое столпотворение и желание Меджлиса не спешить не дало провести «ленинопад» в Симферополе.

Это были интересные, неповторимые дни. Не нужно было скрывать свою точку зрения. Вырисовывалось свободное будущее, в котором мы уже не будем в цепких «объятиях» РФ.

Однако вечером этого же дня в Севастополе прошел проросийский митинг, ставший началом драматической страницы в истории Крыма и Украины. Прямо с трибуны собравшимся на площади Нахимова было объявлено об избрании нового мэра города, гражданина России Алексея Чалого. Просто организаторы митинга так решили, и собравшаяся огромная толпа зевак вроде бы была не против. На этом выборы закончились, и организаторы митинга, объявив о неподчинении киевской власти, зачитали обращение к В. В. Путину с просьбой о введении войск в Украину. Вечером того же дня административные здания Севастополя были окружены людьми в российской униформе без опознавательных знаков, а дороги в город перекрыты. Вторжение началось!

25 февраля было на удивление спокойным днём, ибо перед любой бурей есть затишье. Проскальзывала тревожная информация, что спикер Верховного Совета АРК Владимир Константинов постоянно мотается в Москву и что рассматривается вопрос об отделении Крыма от Украины. В группе «Евромайдан» я прочитал об общем сборе завтра возле Верховного Совета. Объединившись с Меджлисом, мы должны были препятствовать сепаратизму и очередной попытке крымских депутатов принять антиконституционные решения. Я обзвонил знакомых и договорился о встрече возле «Сільпо» в центре Симферополя.

В условленное время мы выдвинулись к зданию парламента. Там уже было многолюдно, Украинские флаги и флаги Меджлиса реяли над толпами людей. Оглядываясь по сторонам, я заметил красно-черный флаг. Мы с товарищами устремились к толпе под флагом, под которым собиралась молодежь. Здесь были футбольные фанаты ФК «Таврия» и просто правая молодежь. Удивленные татары подходили и спрашивали, кто мы такие? «Правый сектор» — звучало в ответ. Всем собравшимся очень хотелось повторить славу «Правого сектора» на Майдане. Мы успели сфотографироваться на память, а потом началось…

Во внутреннем дворике и на улице в сторону монумента с танком собралось несколько тысяч любителей московской диктатуры. У них были флаги АРК, и различных проросийских организаций. Вдруг мы заметили российский триколор. Желание сорвать его возникло моментально. Наша организованная толпа быстро превратилась в тонкую и длинную струйку, где один за другим под дружественные аплодисменты стоявших рядом мы выдвинулись к цели.

Предчувствие драки витает в воздухе. Еще секунда — и две толпы сходятся «стенка на стенку», пытаясь вытеснить друг друга. С обеих сторон начали распылять содержимое газовых баллончиков, и я глотнул газа. Впервые за этот день я почувствовал страх. Такой же страх быть раздавленными я читал в глазах работяг с георгиевскими лентами прямо перед собой. «Откуда вы приехали?» — прошипел один из них. «Симферополь» — отозвался я в ответ. Повторение вопроса к моему соседу привело к аналогичному ответу, что, впрочем, не помешало родиться легенде о провокаторах с Майдана.

Во время очередной давки я оказался во вражеском стане. Меня не успевают схватить, и я, вырвавшись, бегу к своим. Татарин в первом ряду не пускает меня, я показываю сине-желтую ленту и протискиваюсь сквозь первый ряд к своим.

Во время недолгой стабилизации линии противостояния, я увидел среди «ваты» Андрея — владельца рок-паба «Cotton Club». Немного позже я заметил и Олега Криворучко, проходившего вдоль линии раздела двух толп. С первых дней вторжения его кузня занялась изготовлением щитов для проросийского «ополчения».

Постепенно пришло осознание, что нужно оттеснить «вату» от входа в здание парламента. Родилась и тактика. Давим, строим коридор для выхода тех, кто впереди, вновь давим и вновь строим коридор. «Вата» стала пятиться из внутреннего дворика. Количество флагов у них уменьшилось. Теперь эти тряпки устилали плитку под нами. Здесь же в пыли валялись георгиевские ленты и чьи-то подошвы.

Ближе к шести вечера дворик был наш. Двери в Верховный Совет открыты. Здесь стояли с мегафоном Рефат Чубаров и другие политики. Чубаров озвучил, что в дальнейшем мы будем добиваться наших целей демократическим путем, и попросил всех расходиться. В головах лидеров крымской оппозиции царила демократия. Они действительно верили, что Путина можно остановить демократическими методами в соответствии с конституцией Украины и Крыма?

Татары быстро покидали поле битвы и на опустевшее место внутреннего дворика Верховного Совета АРК с криками «Росия!» зашли «ватники». Вопреки трехмесячному опыту киевского Майдана, Рефат Чубаров, оказавшись владельцем положения к 18.00 26 февраля, не занял этот ключевой объект, а сдал его сепаратистам, чтобы больше не войти в него и со временем покинуть Крым с призрачными надеждами на возвращение. Итогом противостояния стали двое погибших.

Утром 27 февраля на пары в университет не приехала половина студентов. Тем же, кто не побоялся выйти на учебу, я сказал, что государственные объекты захватили неизвестные люди, чьи действия можно рассматривать как терроризм, после чего перешёл к теме лекции.

Ближе к обеду я уже был в центре возле вчерашнего поля битвы. Над зданием вместо Украинского висел флаг РФ. Свинцовое небо роняло мелкие брызги дождя. Начали подходить колонны «ополченцев». Они приветствовали тех, кто завладел зданиями. Никто тогда точно не знал, кто был внутри и почему они не выдвигали никаких требований. К себе они пускали только российских журналистов.

Мы прошлись мимо Совмина, где увидели людей в зеленом камуфляже с оружием, охранявших входы в здание. Побродив еще немного по центру и понимая невозможность организовать своими силами какой-либо способ спасения ситуации, мы разошлись. Момент был упущен, я почувствовал себя статистом в хорошо продуманной игре, сценарий которой не мог прочитать.

Крым

Штурм останнього Українського блок-посту в Криму з побиттям цивільних осіб бандитами, яких московська пропаганда назвала «вежливые люди». Фото Washington Post.

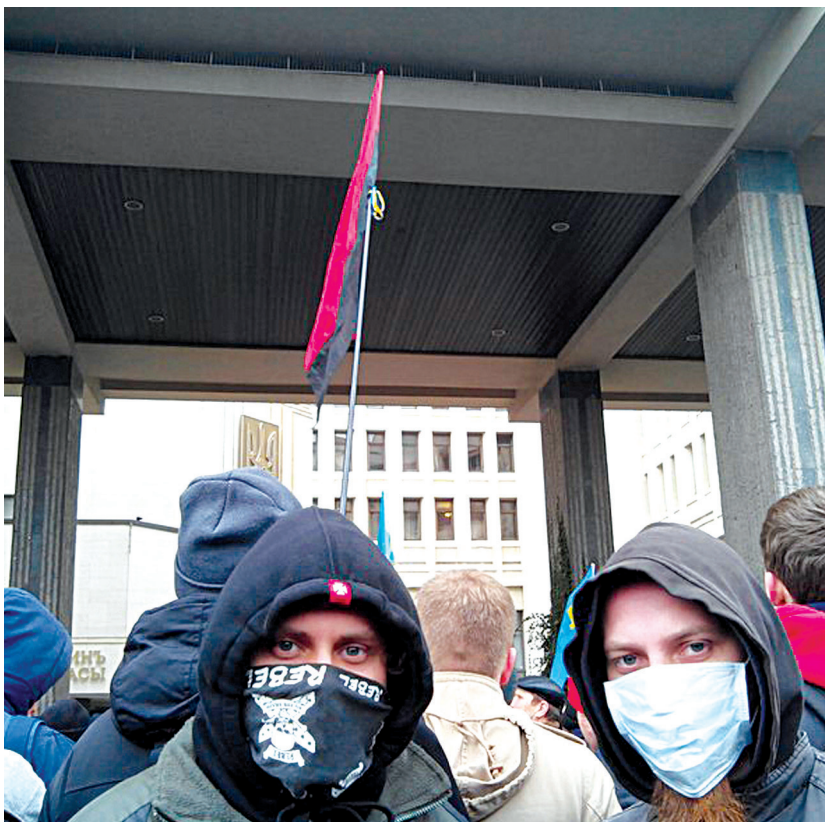

Кримські патріоти України біля Верховної Ради АР Крим

ІСТОРИЧНА ПАРАЛЕЛЬ

УКРАЇНСЬКЕ КОРОЛІВСТВО

ДАНИЛО РОМАНОВИЧ І ГАЛИЦЬКО-ВОЛИНСЬКА ДЕРЖАВА

Широкому загалу мало відома сторінка Української історії, коли на землях Київської Русі було королівство. Зусиллями князя Данила та його батька Романа Галичина й Волинь були об'єднані в одну державу, а Данило згодом отримав королівський титул.

Король Данило

У 1199 році волинський князь Роман Мстиславович, батько Данила, об'єднує Галицьке й Волинське князівства. Його влада поширюється на величезну територію — Волинь, Галичину, Поділля, Буковину й Пониззя — майже половину сучасної України. Столицею держави Романа стає Галич.

На відміну від багатоетнічної Київської держави, Галицько-Волинська ґрунтувалася на єдиній Українській основі. Через це історики називають князя Романа творцем першої національної Української держави. Проте правив він недовго, лише шість років. Загинув під час війни з поляками у бою під Зивихостом у 1205 році. Після цього розпочався майже сорокарічний період міжусобних воєн та іноземного втручання у справи галицьких і волинських земель. Не допустити відновлення єдності Галицько-Волинської держави прагнули верхівка галицького боярства, окремі удільні князі та правлячі кола Угорщини й Польщі. Тільки в 1238 році волинський князь Данило, син Романа Мстиславовича, остаточно оволодів Галичем, став князем галицьким і відновив єдність Галицько-Волинської держави.

У 1239 році Данило Романович поширює свою владу на Київ, призначає там воєводою свого тисяцького Дмитра, який очолював оборону міста від орд Батия у 1240-му. Тоді ж монголо-татари завоювали Київ і пішли далі на захід, зруйнувавши більшість міст Галицько-Волинської держави. Як наслідок, княжа влада послабилась і відродились міжусобиці. Свого носа в державні справи знову почали потикати іноземці. Данило та його брат Василько поклали цьому край 17 серпня 1245 року, розбивши війська польських і угорських загарбників разом із загонами бунтівних галицьких бояр у битві під Ярославом. Боярську опозицію було остаточно ліквідовано.

1238-го року Данило розбив німецьких лицарів під Дорогичином, і вони надовго залишили спроби завоювати руські землі. Припинили втручатись у державні справи й поляки. Князь мав намір об'єднати зусилля західних держав у боротьбі з Ордою. Проте перша спроба спільного антимонгольського виступу не була вдалою. Тож Данило був змушений поїхати на переговори до хана Батия.

У 1253 році Данило Романович для залучення до антимонгольської боротьби західноєвропейських країн приймає титул короля. Його коронують у Дорогичині, вручаючи королівські регалії. Та реальної допомоги від папи він так і не отримує. Руське королівство Данила Романовича стає спадкоємицею Київської Русі та єдиною політичною силою, здатною об'єднати навколо себе решту Українських земель.

Королівська корона закріплювала вищість Данила над князями сусідніх земель. В разі нападу на його державу інші королі мали надати йому військову допомогу. Саме її й потребував Данило в обороні від монголів.

Данило Романович продовжує активні воєнні дії проти військ Золотої Орди. У 1240-х засновує місто Холм, куди пізніше переніс столицю своєї держави, а в 1250-х на честь свого сина Лева будує місто Львів.

Король Русі Данило проводить активне переформування армії, здатної протистояти на рівних монголам. Найактивнішим соратником в цій справі виступав його син Лев Данилович. Починаючи військову реформу, головну увагу він звернув на підготовку бійців. У XIII ст. швидкими темпами нарощувалося бронювання. Данило Романович створює небачене раніше на Русі військо — важкоозброєну піхоту, яку літописець називає «пешцами».

Він вперше на Русі одягнув свою важкоозброєну кінноту в лицарські обладунки. У домонгольський період коні не мали спеціального захисту. Данило Романович ввів «личини» і шкіряні «кояри» для захисту коней. Запроваджувалася метальна артилерія. Данило Романович та Лев Данилович першими почали застосовувати мобільні метальні машини, які не впливали на темп маршу війська.

Король Даниоло зміг піднести авторитет своєї держави за найнесприятливіших часів, коли вся Східна Європа потерпала від монгольського ярма. Як винятково здібний правитель, він об'єднав Українські землі. Під його владою впроваджувались західноєвропейські культурні над-

Галицько-Волинське королівство у період розквіту

бання, здійснювались державні адміністративні реформи, зокрема в житті міст. Саме в часи Данила в Україні вперше постав розгалужений державний адміністративний апарат західноєвропейського зразка.

На службі в Данила перебували як місцеві, так і польські, литовські князі, що свідчило про визнання видатної особистої ролі князя в політичному житті Європи. Корону Данила носили і деякі нащадки, тож упродовж століття по його смерті правителів Галицько-Волинської держави сусіди називали королями Русі.

Лисиця

ІДЕОЛОГІЯ

НАЦІОНАЛІСТИЧНА МОРАЛЬ

ПРОТИ РАБСЬКОЇ ПСИХОЛОГІЇ

Якщо уважно читати праці ідеологів Українського націоналізму, то можна помітити таку тенденцію: всі вони, наголошуючи на боротьбі націоналістів за політичне визволення України, одним з найголовніших принципів ставили виховання нового типу Українця. Ще Дмитро Донцов відзначав, що у зв'язку з тривалою окупацією Українська нація втрачає свою традиційну психологію лицарства. На противагу їй з'явилась рабська психологія тупого хохла, просякнутого дегенеративними ідеями західного лібералізму або хворою ідеєю об'єднання «трёх Русей» під проводом Москви.

Ця мораль меншовартісного хохла існує й дотепер. Дехто стверджує, що Україна або стане колонією Москви, або вибере менше зло й стане сировинним придатком ЄС, за рахунок якого збагачуватимуться провідні країни цієї структури. Це говорять як деякі сьогоднішні можновладці, так і окремі індивіди, які називають себе націоналістами, хоча насправді є лише яскравим прикладом сучасної мутації-гібриду людини і ліберала.

Часто особи з вищезгаданим каліцтвом духу висувають сотні аргументів, що Росія занадто сильна і Україна проти неї не вистоїть, бо в нас погана армія, а допомога ЄС і НАТО — це єдиний шанс виграти цю війну. Причому ці люди аргументують свою позицію тим, що країни НАТО мають гарно вишколені армії, і тому ми всіма можливими силами повинні змагати до того, щоб бути в цій структурі, і тоді нам допоможуть у боротьбі проти РФ. Та, говорячи про всемогутність РФ, всі вони забувають, що «непереможна» російська армія не така вже й непереможна, якщо звернути увагу на провал блискавичного захоплення столиці Чечні під час першої російсько-чеченської війни і на мізерні «успіхи» на Донбасі.

Продовжуючи тему закордонної допомоги, відзначу, що якщо нам і допоможуть ті чи інші держави, що малоймовірно, то не задарма, а для отримання вигоди в майбутньому. По-друге, пораджу всім представникам царства свідків ЄС спуститись з небес на землю й зняти рожеві окуляри. Не варто покладатись на ЄС чи будь-які інші держави чи наддержавні утворення. Про це свідчить проросійська налаштованість Німеччини та Франції, які є провідними країнами ЄС, а також історичний страх перед нібито могутньою РФ. Це доводить і здоровий глузд: жоден з іноземців не може бути братом — лише попутником чи тимчасовим союзником. Українці не раз так обманювались, проте ми маємо покласти цьому край.

Не потрібно бути Нострадамусом, щоб зрозуміти той факт, що ніхто не має наміру проливати свою кров за чужу державу, що ще раз підтверджує те, що не слід чекати підтримки живою силою. Якщо подібна допомога і буде, то потім її будуть використовувати як інструмент політичної маніпуляції Україною.

На противагу рабській моралі меншовартісного хохла, який повністю втратив віру в сили власного народу та сподівається на закордонного пана, ми висуваємо концепцію національного егоїзму та покладаємо всі надії на Українську Націю.

Ми не впадаємо в паніку, слухаючи байки про «могутню Росію», а продовжуємо боротись проти окупанта на всіх фронтах.

Лише виборовши незалежність в бою, Українська Нація цінуватиме її, а на заміну рабській психології заплаканого невільника прийде психологія лицаря-націоналіста. Ми знищимо Московську тиранічну державу, як нищили всіх наших попередніх ворогів. Ще Юрій Липа відзначав, що гробарями російського імперіалізму стануть поневолені ним народи, а наше завдання лише зробити добиваючий удар. Україна лише тоді стане могутньою, коли знищить центр великодержавності в Москві й поверне його до Києва. Ми повинні окреслити етнічні межі існуючих москалів, коли ж це станеться, поневолені імперією народи розпочнуть свою боротьбу за національне визволення.

Як тільки ця боротьба буде завершена, сформується держава у кілька разів менша за сучасну РФ. Це єдиний шлях до нашого національного й політичного визволення, слідом за яким відбудеться розбудова Великої України, саме такої, за яку змагали сотні тисяч Українських націоналістів. Та беручи на себе сміливість називатись націоналістом, кожен повинен пам'ятати, що Велика Україна ніколи не постане без віри в Ідею Нації, національного егоїзму та політичної незалежності від міжнародних блоків, до яких Україну стараються затягнути ліберали. Лише нова психологія, побудована на любові до свого й на ненависті до всього злого і ворожого, стане рушійною силою, яка допоможе звести з Московією всі історичні рахунки і вийти з цього бою зі щитом, а не на щиті.

КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

МОГУТНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ВОЛІ

Денис Журавльов. «Усі гетьмани України»

У цій історично-популярній книзі подано біографії всіх козацьких ватажків, які коли-небудь називали себе гетьманами або були обрані на відповідну посаду козацьким товариством. Книга цікава тим, що автор дуже детально висвітлює діяльність козацьких ватажків до Дмитра Байди-Вишневецького, засновника Хортицького замку — прообразу Запорізької Січі. Цим автор розкриває одне з найголовніших питань — як та завдяки кому козацтво розвинулося з прикордонних загонів до державницької сили.

Читачу відкриються десятки досі незнаних в широких колах імен людей, без яких козацтво ніколи б не перетворилося на грізну військово-політичну силу, яка змінить історію Русі та всієї Східної Європи.

Дмитро Мирон-Орлик «Ідея і Чин України»

Цю ідеологічну працю було затверджено на Другому Великому Зборі ОУН в Римі як головний вишкільний підручник для ОУН Західних Українських Земель. В книзі подано дослідження Українського націоналізму з усіх боків — філософського, психологічного, культурного тощо.

Книга розбирає основи Української національної ідеї та людського життя загалом. Фактично «Ідея і Чин України» є логічним продовженням «Націократії» Миколи Сціборського.

Прочитання двох вищезазначених книг можуть дати вичерпні знання з ідеології Українського націоналізму. Рекомендується для людей, які прагнуть поглибити свій правий світогляд.

Віктор Савченко. «12 війн за Україну»

Книга розкриває деталі дванадцяти військових конфліктів, які сталися на території України в період Визвольних змагань початку XX сторіччя. Протиборцями в них виступали УНР, Махновська республіка, Польська держава, радянська та біла Росія, григор'ївці, Антанта, Німецька та Австро-Угорська імперії. Для Українців всі ці війни мали національно-визвольний характер. У всіх війнах читач побачить героїзм і самовідданість Українських воїнів. В книзі об'єктивно пояснюються причини перемог і поразок Українського війська. З них можна й треба робити висновки, оскільки в багатьох конфліктах ви побачите паралелі з нинішньою війною за незалежність і цілісність України.

Русин

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.

www.facebook.com/groups/bs.azov
www.vk.com/chorne.sonce
www.twitter.com/csredaktor

Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)

Головний редактор Вирій
Ідеологічний редактор Доктор
Літературний редактор Оберіг
Коректор-консультант Галайда
Розповсюдження Журналій
Технічні редактори Руда, Лисиця

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій